

// REFLEXIÓ SOBRE LES PRÒXIMES ELECCIONS GENERALS //

El Banc Mundial: Virtual guanyador del 20-N

Compremem però no compartim l'angoixa i la incertesa del votant habitual en cada cita amb les urnes, davant la proximitat de les eleccions generals del 20 de novembre. La veritat és que ha de ser dur creure que votar és una obligació democràtica (a més d'un innocent dret que generosament et concedeixen cada cert temps) i trobar-se davant una oferta tan poc fiable com la que representen els partits que se senten còmodament en el Parlament de Madrid; quan calga parlar dels parlaments de Barcelona, València, Santiago o Sevilla, no tindrem inconvenient a repetir les mateixes consideracions.

Haver de triar entre PSOE i PP té tan poca transcendència com fer-ho entre Pepsi o Coca-Cola: són la cara A i la cara B del mateix disc de vinil... del mateix programa polític. Que durant la llarga campanya s'insulten i ataquen sense pietat no deixa de ser una representació incruenta. Una vegada passen les eleccions i calga legislar, els veurem novament consensuar atacs als drets dels pobres, nous privilegis per als poderosos i bons sous i pensions per a les seues pròpies senyories.

No cal remuntar-se als Pactes de la Moncloa per a veure com partits, en teoria antagònics, obliden les seues programàtiques diferències i es posen d'acord perquè la cosa funcione en el sentit que els que sempre manen (banquers i grans empresaris) han suggerit. Ens podem limitar a repassar el paper que els grans partits (els altres només serveixen com a vistós adorn democràtic) en l'última legislatura.

continuació p.3...

// SANITAT //

Es presenta la Coordinadora Antiprivatització de la Sanitat del País Valencià (CAS-PV)

La CAS-PV, que es va presentar públicament el 15 de setembre en els locals de la Societat Coral El Micalet amb la participació de Paco Gómez de CAS-Madrid, ha surgit de la iniciativa de treballadors i treballadores sanitaris de vocació llibertària en resposta a la progressiva deterioració de la Sanitat Pública des de fa anys, principalment a partir de la implementació dels pressupostos de la Llei 15/97.

Així, CAS-PV naix per la defensa de la sanitat pública, universal i de qualitat front a l'amenaça de les privatitzacions arran una llei de nous models de gestió, aprovada amb els vots de PP, PSOE, CIU, C. Canària i PNV i amb la connivència dels sindicats majoritaris. La Llei 15/97 dóna suport legal a l'entrada d'empreses amb ànim de lucre en la sanitat. CAS-PV ha sigut recolzada per CGT, CNT i COS. <http://caspv.wordpress.com/>

MOBILITZACIONS PAÍS VALENCIÀ

Són les primeres mobilitzacions d'una tardor marcada per l'ofensiva d'eixa minoria en el poder que aprofita per treure més profit encara dels treballadors. Un reajust consistent en retallar drets socials i econòmics utilitzant la repressió i la manipulació per silenciar la contestació i l'organització. **En la imatge, concentració a Castelló el 29-S. p.3**

Secretariat Permanent del Comité Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.
Avgda. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40
Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hosteleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:
Fundació Ferrer i Guàrdia,
Àrea de la Dona, Serveis Socials,
Biblioteca Llibertària,
Gabinet de Salut Laboral i Ambiental,
Servei Sindical de Normalització Lingüística.

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància.
C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de Benidorm.
C/ de la Gaviota, 4
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtbenidorm@cgtpv.org
cgtbenidorm@gmail.com

FL d'Alacant.
C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

FL d'Alcoi.
C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

FL La Safor-Gandia.
C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@terra.es

FL de Puçol.
C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpuçol@telefonica.net

FIC de Castelló.
C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com

Fundació Ferrer i Guàrdia.
Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

Per a la realització del
Notícia Confederal
es compta amb la
col·laboració de la
Conselleria d'Educació

editorial

LA CGT I EL 15M

Encara és molt prompte per a poder valorar en el seu just terme el que ha suposat el moviment popular sorgit al voltant del 15-M, les acampades i totes les accions que ha provocat aquesta explosió de ràbia, imaginació i participació autogestionària.

Però faltant eixe balanç detallat, del que no hi ha dubte és que el 15-M ens ha posat les piles a tothom; als més joves, que mai abans s'havien mobilitzat amb tanta intensitat i rotunditat, i als veterans, que arrossegàvem una llarga militància, més aviat per imperatiu ètic que per il·lusió o confiança en l'integrat moviment obrer.

Per a CGT aquestes mobilitzacions han representat la injecció de moral que necessitàvem, després de tants anys de dura i sorda lluita contra l'explotació, la repressió, el consumisme i la submissió dels nostres propis camarades de derrotes i fracassos. Però el 15-M ha confirmat els nostres ideals, els nostres somnis, la nostra esperança que sempre és possible, i mereix la pena, batallar per a canviar tot el que d'injust hi ha en aquest sistema.

Amb el 15-M, que tant s'assembla en les seues propostes i mètodes al que els anarcosindicalistes propugnem des de fa més d'un segle, la CGT veu confirmades totes les seues denúncies i reforçades les seues demandes. Per eixa proximitat als nostres postulats, la gent de CGT és la que millor ha sintonitzat amb l'esperit i les estratègies del 15-M i la que més còmoda se sent participant en totes les seues iniciatives, sense necessitat de portar les nostres sigles per davant i sense cap pretensió d'orientar o cana-

litzar el seu futur. Que el propi 15-M haja sorgit, ja és un premi a la nostra constància i solitud en la lluita contra el poder del Capital i l'Estat.

Per al nostre sindicat els anys que van de 1982 a 2011 han sigut tres dècades en les quals hem vist l'abandó de molts companys de lluites i utopies, en les quals hem dubtat en més d'una ocasió si el nostre tenia algun sentit i si no haurien encertat els coreligionaris que van sucumbir als cants de sirena del consumisme, la política professional, l'individualisme, el sindicalisme de serveis o l'èxit laboral. Durant tot aquest temps hem suportat com s'ha pogut crítiques d'anacrònics, ancorats en el temps i passats de moda, mirades a mig camí entre la compassió i el menyspreu dels que anaven de triomfadors per la vida o pragmàtics apòstols del pensament únic.

La veritat és que hem aguantat. Que no han sigut inútils les nostres aïllades i fetes callar activitats, les nostres modestes publicacions, nostres desesperades denúncies ni nostres sistemàticament fracassades lluites. Que van merèixer la pena els nostres somnis i fracassos, les nostres lleialtats i ruptures. Per ací han quedat els ateneus llibertaris, les revistes i llibres, les ràdios lliures, les cooperatives ecològiques i les fires alternatives; centenars de propostes i idees que, en major o menor mesura, han permès eixa continuïtat de la resistència i la reflexió llibertàries.

Encomiable també el paper de quants han (o hem) aguantat la trepitjada bandera de la solidaritat i la reivindicació en el món laboral, del sin-

dicalisme revolucionari mil vegades reprimat i sempre alçat, quan la majoria passava (o es quedava molt curta) del compromís sindical. Haver demostrat que hi ha altres formes d'organitzar-se i denunciar l'explotació capitalista, que és més gratificant i ètic ser vençut que rendir-se per adelantat recompensa la nostra marginació i amargor després de cada derrota.

Les marxés contra l'atur (Madrid, Amsterdam, Colònia i altres), les respostes a les cimeres del FMI, el BM, l'OMC, la UE o el G-7 (Seattle, Praga, Niça, Gènova, Barcelona, Sevilla...), les vagues generals o en les grans empreses, la insubmissió, la lluita antinuclear, les assemblees d'aturats, les victòries del feminisme, els moviments juvenils i contraculturals o les xarxes socials i webs antagonistes són referències imprescindibles per a poder entendre que el sistema no haja pogut anul·lar qualsevol possibilitat de rebel·lió. I en eixa resistència no hem sigut els únics els anarcosindicalistes, ni tan sols els millors, però ningú ens pot negar que hem estat en tots els conflictes.

I en eixa lluita hem de seguir. En els pròxims mesos van a ser moltes les cites del 15-M i d'altres plataformes socials. Com a CGT no hem d'abandonar l'espai social que ens hem guanyat: si la lluita està al carrer; ací hem d'estar els homes i dones de la CGT, opinant i participant solidàriament.

ANTONIO PÉREZ COLLADO
Secretari General CGT-PV

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres, de 16 a 18 h.

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

PPSOE

iA sus órdenes mi Capital!

El Banc Mundial: Virtual guanyador del 20-N

...continuació portada

PP i PSOE, Rajoy i ZP/Rubalcaba, han pogut estar a caure d'un ruc en la seua lluita per dominar les enquestes d'intenció de vot, però quan el Banc Europeu o el FMI han marcat una ruta, que passa per congelació salarial, flexibilitat laboral i retallades pressupostàries (molt principalment en serveis socials i ocupació pública) han aparcat les seues aparents diferències i han defensat a ulls clucs les polítiques ordenades pels amos.

Ni davant salvatjades tan grosses com la reforma de les pensions, la retallada salarial als funcionaris, l'abaratiment de l'acomiadament o la precipitada reforma d'eixa Constitució que no es podia tocar en cap concepte, hem vist la menor fissura en el que ja es diu el PPSOE. I quan ha fet falta suport d'altres grups, mai ha faltat una minoria que, previ compromís d'alguna contrapartida, s'ha unit al partit governant per a faci-

tar l'aprovació d'eixes lleis que han encarregat els de la CEOE i la AEB.

No ens hem oblidat que hi ha altres partits, ni que la majoria d'ells estan teòricament molt allunyats de les actituds servils dels dos grans aparells; açò sembla veritat, però no és menys cert que -excepte rares i honroses excepcions personals- aquests partits amb prou faenes han tocat poder, però quan ho han fet s'han enfangat quasi tant com els altres.

Vegeu per a confirmar-ho el trist paper que ha jugat Esquerra Unida a Andalusia (nomenament de la comtessa d'Alba com a Filla Predilecta de Sevilla, privatitzacions de serveis públics en l'Ajuntament de Còrdova, etc.) o el seu soci a Catalunya (ICV) que es va lluir quan va tenir sota el seu comandament als Mossos d'Esquadra.

No podem posar exemples d'altres grups encara més minoritaris, com els verds o els suposats ultraesquerrans, però la seua actuació en països on sí han compartit una mica de poder (com a Alemanya o

França) no deixa molt lloc a dubtes: els seus diputats s'han engolit serps com les lleis d'estrangeria, les últimes guerres colonials empreses per EUA i la UE a Orient Mitjà o Àfrica, la moratòria nuclear (fins que l'accident de Fukushima ha obligat a tota la classe política a rebobinar) o les recents reformes de pensions i altres retallades.

Després de tots els processos electorals viscuts i de les campanyes patides, sembla evident que els partits amb alguna possibilitat de governar es deuen als que posen la pasta i eixe suport mediàtic que es necessita per a guanyar unes eleccions o tenir una mica més que un parell de diputats per al Grupo Mixto.

Així que, excepte un miracle molt improbable, el dia 21 de novembre sabrem que els que realment han guanyat les eleccions espanyoles han sigut els bancs i les multinacionals. Però per als ques encara no ho tenen clar, dins de quatre anys, hi haurà una altra oportunitat de triar... entre Màlaga i Malagón. A.P.C.

MOBILITZACIONS PAÍS VALENCIÀ

D'esquerra a dreta: 1. Manifestació a València convocada el 18 de setembre per DRY i 15-M en defensa dels serveis públics, contra les retallades i les privatitzacions. - 2. Acte de solidaritat de CGT-PV amb els acomiadats de FCC Parques y Jardines de Saragossa - 3. Concentració a Alacant en la Jornada de Lluita del 29-S, convocaven CNT, CGT i Solidaritat Obrera - 4. Manifestació celebrada a València el 29-S on participaren CGT, COS, CNT, Intersindical Valenciana, el 15-M i la Plataforma pels Drets Socials de València.

ESPECIAL SECTOR BANCA

Cajas de Ahorro

Crónica de una muerte anunciada

ADRIÁN CLEMENTE
Organización CGT-CAM Alicante

Las Cajas de Ahorro poseen alrededor de un 49% de cuota del mercado financiero español por lo que su privatización supone un bocado muy apetecible para el capital especulativo, objeto de su deseo desde hace mucho tiempo, y que ahora una clase política, enteramente a su servicio, le ha servido en bandeja. Emilio Botín ha afirmado sin sonrojo que el banco que preside es el claro ganador de la crisis económica y financiera. (Público 31 marzo 2011).

El pacto Zapatero-Rajoy

Zapatero y Rajoy acordaron el día 5 de mayo de 2010, de manera sorprendentemente rápida, impulsar el proceso de fusión y privatización de las Cajas de Ahorro, derivando en la llamada Ley de Cajas, aprobada el 21 de julio, con los votos de PSOE, PP, CC y UPN. La Ley estaba encaminada, básicamente, a la entrada de capital privado, hasta un 50%, mediante las llamadas "cuotas participativas", y lo que anunciaban como "despolitización de las Cajas", es decir, la reducción de la presencia institucional en los órganos de gobierno de las mismas, de un 50% a un 40%. Pero si quitamos políticos y los sustituimos por especuladores, hay razones para pensar que quizá sea peor el remedio que la enfermedad.

El nuevo mapa financiero-político

En estos momentos el mapa del poder financiero derivado de la privatización de las Cajas quedará establecido, según nuestro punto de vista en cuatro polos político-financieros: En primer lugar está el PP con Bankia, seguida por Caixa Bank (CiU), Kutxa Bank (PNV) quedando todavía el PSOE en proceso de consolidación de "su grupo" financiero. Todo ello significa un claro trasvase del anterior poder político en las autonomías hacia el poder político central exceptuando Catalunya y País Vasco. O sea que el acuerdo entre los "emiliobotines" con los PP-PSOE-CiU y PNV sería algo así: "Si ustedes me privatizáis el sector para entrar en el capital de las Cajas y elimináis su Obra Social pasando a dividendos directos para mis accionistas y además me regaláis alguna Caja gratistotal, YO, EL OMNIPOTENTE os dejo que sigáis mangoneando algunos milloneros para eso que llamáis democracia y tal y tal".

Situación laboral del sector

Al cierre de 2009, las cajas de ahorros tenían en plantilla a 132.340 trabajadores. En 2010, el Banco de España hacía público que las Cajas estaban sobredimensionadas y anunciaba un sobrante de 30.000 puestos de trabajo en el sector, plan que ya se está desarrollando en los últimos dos años. O sea que la patronal, con la crisis que ellos mismos han provocado, tiene la excusa perfecta para despedir gente a raudales.

Las mayorías sindicales del sector (CCOO, UGT, CSICA, CIC) pre-pactaron los acuerdos sobre EREs y despidos, ocultándolos durante el proceso de elecciones sindicales en el sector de ahorro, cuyo día de votación fue el 24-11-10. A partir de esa fecha, se fue conociendo, y aplicando, el contenido de esos pactos. El

Secretario General de COMFIA, José María Martínez, en una reciente entrevista reconoce que su sindicato CCOO se ha dedicado a defender ¿? las condiciones laborales descuidando por completo la ejecución del plan privatizador del sector. Por supuesto que la frase "defender las condiciones" para estos sindicatos ya sabemos lo que es: firmas de EREs en empresas con beneficios y despidos "voluntarios" masivos.

Concretamente, en CAM en 2010 se firmó un ERE que despedirá a unxs 1.000 trabajadorxs "incentivados" (ya van 430), en gran parte con dinero público (desempleo y exenciones fiscales), eso sí, de manera "voluntaria". CGT ha sido el único sindicato no firmante.

Además la patronal está proponiendo en la actual negociación del convenio colectivo, entre otras lindes, disminuir los salarios y, por supuesto, ligarlos a la productividad. En contraposición, en Bankia, el presidente Rodrigo Rato, el vicepresidente, José Luis Olivas y el consejero delegado Vicente Verdú, ganarán hasta 10,5 millones de euros anuales.

Situación actual de la CAM

El 23 de julio de 2011 CAM fue intervenida por el Banco de España con la idea de subastarla a la banca privada. En los resultados del primer semestre del año presentados el pasado día 5 de Septiembre por los administradores del FROB (Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria), CAM contabiliza pérdidas superiores a 1.100 millones de euros y una morosidad del 19%.

El FROB (con dinero de los contribuyentes) tiene previsto tapar un posible agujero inmobiliario de la CAM de hasta 20.000 millones de euros en tres fases tras la subasta. Así lo ha comunicado ya el Banco de España a las entidades que pujan por la CAM a través de un Esquema de Protección de Activos (EPA) incluido en el cuaderno de venta. En un primer tramo, el comprador asumiría las pérdidas usando las provisiones genéricas de CAM sin aportar nada el FROB. Agotado el primer umbral de pérdidas, intervendría ya el dinero público y el FROB asumiría hasta el 80% de las pérdidas hasta los 2.500 millones de euros y un plazo de diez años. Si no es suficiente para detener el deterioro de los activos inmobiliarios, el FROB asumiría el 90% de los activos con problemas, hasta 20.000 millones.

¿Cómo ha llegado la CAM a esta situación?

- **Nefasta gestión de la Dirección de la CAM:** Ha sido la mejor herramienta de los partidos mayoritarios y sus intereses. Nunca aceptaron las críticas de los Consejeros Generales de CGT-CAM a sus políticas desmesuradas de expansión. Siempre gobernaron sin impedimento a través de la manipulación de la Asamblea General y del Consejo de Administración. Teóricamente, las decisiones importantes las tomaba el Consejo de Administración, pero en la práctica eran los ejecutivos los que las adoptaban. De hecho, la comisión de inversiones apenas se reunió cinco veces el año pasado y solo emitió ocho informes. A pesar de todo esto gran parte de la alta dirección se ha ido "premiada" con indemnizaciones millonarias.

- Excesiva exposición al ladrillo y diversificación mal entendida:

La caja tenía participaciones menores pero sustanciales en otra casi centena de sociedades. La gran mayoría se dedican a la promoción inmobiliaria, prueba de la excesiva exposición de la entidad al sector del ladrillo, la causa de la debacle que ha llevado a su intervención, junto a su falta de control interno y su dependencia del poder político. Pero también había tomado posiciones en sectores tan alejados de su actividad financiera tradicional como la compraventa de servicios funerarios, la gestión de instalaciones deportivas, los servicios de atención primaria, la hostelería, el transporte marítimo, los laboratorios, los aparcamientos, los parques tecnológicos o los parques temáticos (su desastrosa inversión en Terra Mítica, impulsada por la Generalitat Valenciana).

- **Paraísos Fiscales:** Tiene registrada una filial, CAM Global Finance, en las Islas Caimán. Se trata de una sociedad, cien por cien propiedad de la caja, especializada en la gestión de deuda. La isla caribeña está considerada un paraíso fiscal ya que ofrece una exención total o una reducción muy significativa en el pago de los principales impuestos a empresas extranjeras.

- **Descontrol:** La Comisión de Control nunca hizo su trabajo de control al Consejo de Administración.

- **Consejo de Administración:** Totalmente vendido e inútil, controlado mayoritariamente por el PP y con presencia del PSOE donde de manera irresponsable han hecho dejación de sus funciones y tan solo se han ocupado de sus intereses políticos y personales (préstamos al 0%, viajes de lujo, sueldos por asistir a reuniones inexistentes...)

- **Un sindicalismo servil hacia la patronal:** En el Consejo de Administración, Comisión de Control y Asamblea General siempre han estado los sindicatos UGT/SICAM/CSICA, quienes continuamente han avalado la gestión de la dirección y los disparates de los po-

líticos de turno. A cambio se han mantenido como élite privilegiada: contrataciones de familiares, viajes a todo tren, dietas, etc. Han actuado interesada y negligentemente respecto a la plantilla que dicen representar. Aparte de las responsabilidades administrativas y penales que puedan tener los y las dirigentes sindicales que ocuparon dichos cargos, por coherencia deben depurar internamente su negligente actuación. Nos parece totalmente inaceptable que reclamen públicamente responsabilidades a la dirección y al Consejo de Administración, ocultando que ellos formaban parte del mismo.

- **Banco de España:** Era conocedor de todos los desaguisados publicados. Su plan era que la CAM tenía que plegarse al control del grupo dirigido por Cajastur, controlado por el PSOE. La negativa del consejo de la CAM (PP) a aceptar dichos planes, provocó la venganza irresponsable del Banco de España, hundiendo a una empresa centenaria. La CAM está en la misma situación que otras entidades, pero los intereses políticos mueven al Banco de España a tapar la crisis en dichas entidades y a airear continuamente las de Caja Mediterráneo. Además, la posición del Banco de España de vender la CAM al mejor postor es claramente irresponsable. Este organismo público está obligado a velar por el mantenimiento de los puestos de trabajo, a garantizar la viabilidad de la empresa sin disgregaciones, a garantizar el mantenimiento de la Obra Social, a dar una solución socialmente responsable a un problema que pudieron evitar.

- **Injerencia política:** De todxs es sabido que las Cajas de Ahorro han sido feudo de desmanes de la clase política: Financiación de los grandes partidos (PP, PSOE, CiU y PNV) y sus macro-campañas electorales, renovaciones continuas de préstamos al Consell (dos días antes de la intervención la CAM renovó un préstamo de 200 millones al Consell), financiación de proyectos meramente políticos sin análisis serio de rentabilidad

(Terra Mítica, Fórmula 1, Copa América, Aeropuertos sin aviones...) o directamente prebendas de todo tipo a miembros políticos de los Consejos de Administración.

En CAM los políticos sólo han defendido sus intereses personales y los del partido político que representaban, olvidándose de sus responsabilidades con nuestra sociedad. Han vivido privilegiadamente a costa de la CAM: viajes a todo lujo, financiación bonificada, dietas, chofer, etc. A su vez impidieron la unión con el SIP de Cajastur para seguir mangoneando en la CAM.

Por todo ello **CGT se ha echado a la calle exigiendo:**

1. El mantenimiento de los puestos de trabajo y las condiciones laborales.
2. El mantenimiento de la Obra Social.
3. Responsabilidades a l@s verdader@s culpables del hundimiento de la CAM:

Consejo de administración y comisión de control (controlados mayoritariamente por el PP y con presencia del PSOE), los sindicatos ugt/sicam/csica, la alta dirección y El Banco de España, respondiendo tod@s l@s responsables civil y penalmente de su negligente gestión y dimitiendo inmediatamente de sus puestos por su demostrada incapacidad.

4. Banca Pública: tras las intervenciones del banco de España con dinero público mediante el FROB en las cajas de ahorros es el momento de crear una Banca pública, sin ánimo de lucro al servicio de la ciudadanía y no al servicio de los políticos, bien gestionada y controlada democráticamente.

Hacemos un llamamiento a la sociedad para que denuncie este nuevo expolio del capitalismo salvaje. ¡¡Movilización ya!!

Para saber más
<http://www.cgtcam.info>

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<http://acciosocialcgtcastello.blogspot.com/>

CGT València
<http://www.cgvalencia.org>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

webs al País Valencià

CONTAMINACIÓ NO

Fora incineradores de les comarques de Castelló

// Esperem que la societat reaccione davant els perills de la incineració optant per la reducció del consum, la reutilització i reciclatge i la formació de les noves generacions en el respecte a la Natura //

JOAN PINYANA
CGT-Castelló

La nostra terreta, Castelló i les seves comarques són un conjunt de terres planes i comarques interiors molt muntanyoses i de bosc mediterrani. Tota la franja costera, de Vinaròs fins Almenara, és un xicotet exemple d'horta àrab, antiga i molt productiva. Tots els pobles d'aquesta franja conserven costums de cultius tradicionals i varietats de fruites autòctones.

Als voltants dels pobles costers, hortes i platges conviuen amb el desenvolupament urbanístic d'una manera més o menys convencional, hi ha zones en les que l'agressivitat urbanística ha sigut de total destrucció del medi, bé en benefici del turisme massiu i capitalista (Orpesa-Benicàssim-Marina D'Or...) o del favoritisme a les petroquímiques i indústries energètiques (Port de Castelló, Polígon del Serrallo-Almassora, Dàrsena Sud...) i altres encara conserven signes d'identitat propis.

A l'interior de Castelló, des de Els Ports/Maestrat, L'Alcalaten/Alt Millars, Palància Alt i Baix, les comarques són bàsicament de muntanya, tant agrícola com de ramaderia. Despoblament i envelliment de la població són una realitat.

Sols l'eix Onda-Betxí-L'Alcora, representa el desenvolupament de la indústria ceràmica tradicional a Sector Ceràmic Capitalista, amb el "pelotazo inmobiliario y del ladrillo", que sense cap escrúpol, ha omplert les seves butxaques en els temps de bonança econòmica, 2000-2008, per passar a tancar empreses i externalitzar produccions, en 2009 fins ara, deixant els nivells de contaminació directa -esmalteres/atomitzadores- molt alts en aquestes poblacions.

Ja fa quasi una dècada que un xicotet grup de militants ecologistes es van organitzar al voltant de la **Plataforma Contaminació NO** a les comarques de Castelló, amb caràcter informatiu ciutadà i de lluita contra la contaminació de l'aire que respirem, la terra en la que vivim i l'aigua que bevem. Campanyes contra les ampliacions de Serrallo, denúncies a les emissions contaminants de les ceràmiques i químiques, controls i oposicions a abocaments incontrolats, xerrades informatives i concentracions/manifestacions són les nostres accions.

De sobte, en juliol 2011 ens apareix un altre conflicte de contaminació molt greu i perillós, com és la complicitat de la Conselleria d'Infraestructures, Territori i Medi Ambient respecte al projecte de tractament (incineració)

de residus tòxics i perillosos de l'empresa REYVAL a L'Alcora, a l'igual que, amb data 27 de setembre de 2005, la Direcció General de Qualitat Ambiental atorga a UBE Chemical Europe SA l'autorització administrativa per a la gestió de residus perillosos, en concret:

UNITAT OPERACIÓ DE GESTIÓ
Unitat U-2408-1 R1 Valorització energètica i utilització com a combustible.

Unitat U-2408-2 D10 Incineració en terra.

La Plataforma insta als col·lectius de L'Alcora i de les comarques de Castelló a enviar la queixa al Síndic de Greuges i al Parlament Europeu contra la incineradora.

Es va aprovar realitzar una manifestació el dia 24 de setembre des de la Farola, en direcció al PROP, al final de Germans Bou, on es troba la delegació territorial de la Conselleria d'Infraestructures, Territori i Medi Ambient. A més hem passat per las instal·lacions de Canal 9 per a protestar per la falta d'informació del "nostre" canal de televisió sobre la pretensió d'instal·lar una incineradora de residus tòxics i perillosos en L'Alcora. En l'Assemblea es va informar de les accions iniciades -Recurs d'Alçada (recurs presentat per CGT i per la Plataforma que Medi Ambient va rebutjar al·legant

dispropòsits que hem hagut de contestar), informes a la Conselleria de Medi Ambient i la Confederació Hidrogràfica del Xúquer, les accions legals que la Plataforma Ciutadana No a la Contaminació ha iniciat contra la Conselleria de Medi Ambient per incompliment de la legalitat en la concessió de la AAI a Reyval, davant el Síndic de Greuges i la Comissió de Peticions del Parlament Europeu per l'incompliment de la Directiva 2008/1/CE por part de la Conselleria de Medi Ambient.

La CGT és un col·lectiu més dins de la Plataforma i volem realitzar dos taules redones, una tècnica, sobre incineració i emissions i altra en l'àmbit dels efectes en la salut a les persones de les incineradores.

Esperem que la societat reaccione davant els perills i la inutilitat de la incineració, que exigisca un pla de tractament de residus NO CONTAMINANT, optant per la reducció del consum, la reutilització i reciclatge i la formació de les noves generacions en el respecte a la Natura i el retorn a costums ecològiques i ambientals respectuosos, per garantir el futur de la nostra societat i el nostre benvolgut Planeta.

Més informació
<http://blog.castello.es/index.php?blog=71>

Últims resultats eleccions sindicals

CGT entra a formar part del Comitè provincial de Tragsa Castelló amb 2 nous delegats

Després de les eleccions celebrades en Tragsa de la

província de Castelló, el Comitè d'Empresa queda configurat de la següent manera: 2 delegats de CGT, 7 de la UGT, 2 per a CCOO i 2 per a USO.

CGT-Tragsa al País Valencià agraïx "a tots els companys de les Seccions Sindicals CGT Tragsa Castelló, València i Alacant l'esforç personal que ha suposat iniciar en Tragsa Castelló l'alternativa sindical i què han aconseguit que per

primera vegada la CGT este representada per 2 delegats d'empresa".

Es revalida majoria de CGT en Benteler i Finanzauto

El treball fet al llarg dels anys en les empreses del metall Benteler i Finanzauto ha sigut novament refrendat pels treballadors.

Els comicis han suposat una altra vegada la majoria

amb 5 delegats de 5 en Finanzauto i 4 de 9 en Benteler.

CGT entra en noves empreses

En l'Oceanogràfic (en funcionament des de l'any 2003) les eleccions han donat com a resultat el final del bisindicalisme. La CGT entra a formar part del Comitè d'Empresa amb dos delegats.

D'esta manera, l'òrgan de

representació dels treballadors i treballadores compta amb 10 membres de CCOO, 2 de CGT i 1 de la UGT.

En el Palau de la Música de València, la Confederació ha irromput amb 2 delegats de 3 i en **Sondeos Estructuras Geotécnicas** el resultat ha sigut de 2 nous delegats per a CGT d'un total 9.

Més resultats en www.cgtpv.org

CONCEPTES BÀSICS D'ECONOMIA

Les mentides de la crisi, el determinisme existencial i TINA...

// Finalment, la intocable i innegociable Constitució es reforma en 15 dies, i es fa per a introduir en ella una determinada ideologia econòmica, tendenciosa i fal·laç, i a més absolutament d'amagat al poble //

JOKIN_ZABAL@
CGT-Universitat de València

Ens va deixar el Cirque du Soleil, per a donar pas al Circ Constitucional...

De forma circense, i mancant sol·licitud formal en el termini de 15 dies per un mínim del 10% de "els nostres" diputats o senadors, l'article 135 de la Constitució Espanyola passarà dels seus actuals dos punts:

1. El Govern haurà d'estar autoritzat per llei per a emetre Deute Públic o contraure crèdit.

2. Els crèdits per a satisfer el pagament d'interessos i capital del Deute Públic de l'Estat s'entendran sempre inclosos en l'estat de despeses dels pressupostos i no podran ser objecte d'esmena o modificació, mentre s'ajusten a les condicions de la llei d'emissió.

A tenir sis punts, i quedar redactat com segueix [1]:

1. Totes les Administracions Públiques adequaran les seues actuacions al principi d'estabilitat pressupostària.

2. L'Estat i les Comunitats Autònomes no podran incórrer en un dèficit estructural que supere els marges establits, si escau, per la Unió Europea per als seus Estats Membres.

Una Llei Orgànica fixarà el dèficit estructural màxim permès a l'Estat i a les Comunitats Autònomes, en relació amb el seu producte interior brut. Les Entitats Locals hauran de presentar equilibri pressupostari.

3. L'Estat i les Comunitats Autònomes hauran d'estar autoritzats per Llei per a emetre deute públic o contraure crèdit.

Els crèdits per a satisfer els interessos i el capital del deute públic de les Administracions s'entendran sempre inclosos en l'estat de despeses dels seus pressupostos i el seu pagament gaudirà de prioritat absoluta. Aquests crèdits no podran ser objecte d'esmena o modificació, mentre s'ajusten a les condicions de la Llei d'emissió.

El volum de deute públic del conjunt de les Administracions Públiques en relació al producte interior brut de l'Estat no podrà superar el valor de referència establert en el Tractat de Funcionament de la Unió Europea.

4. Els límits de dèficit estructural i de volum de deute públic només podran superar-se en cas de catàstrofes naturals, recessió econòmica o situacions d'emergència extraordinària que escapen al control de l'Estat i perjudiquen considerablement la situació financera o la sostenibilitat econòmica o social de l'Estat, apreciades per la majoria absoluta dels membres del Congrés dels Diputats.

5. Una Llei Orgànica desenvoluparà els principis al fet que es refereix aquest article, així com la participació, en els procediments respectius, dels òrgans de coordinació institucional entre les Administracions Públiques en matèria de política fiscal i financera. En tot cas, regularà:

a) La distribució dels límits de dèficit i de deute entre les diferents Administracions Públiques, els supòsits excepcionals de superació dels mateixos i la forma i termini de correcció de les desviacions que sobre l'un i l'altre pogueren produir-se.

b) La metodologia i el procediment per al càlcul del dèficit estructural.

c) La responsabilitat de cada Administració Pública en cas d'incompliment dels objectius d'estabilitat pressupostària.

6. Les Comunitats Autònomes, d'acord amb els seus respectius Estatuts i dins dels límits al fet que es refereix aquest article, adoptaran les disposicions que procedisquen per a l'aplicació efectiva del principi d'estabilitat en les seues normes i decisions pressupostàries. Disposició addicional única.

A més, segons l'acord pactat entre PP i PSOE, la Llei Orgànica fixarà en un 0,4% el dèficit estructural global màxim del conjunt de les administracions públiques a partir de l'any 2020.

Ara sí... Finalment, la intocable i innegociable Constitució es reforma en 15 dies, i es fa per a introduir en ella una determinada ideologia econòmica, tendenciosa i fal·laç, i a més absolutament d'amagat al poble.

Però a més d'unes formes que deslegitimem la "Llei de lleis" i soscaven irremissiblement una democràcia ja seriósament erosionada, en el fons i al final, més enllà de "rígids" criteris d'austeritat, que no ho són, ens han colat un "blin-

datge de la solvència" mitjançant la clàusula de "l'esclavitud" [2].

Mentre ens fan mirar cap a un altre costat, i ens diuen que és pel nostre ben i que no hi ha alternativa, en realitat, l'obligació prioritària de pagar el deute és immediat i estarà "blindada" per la Constitució.

Més enllà de la clamorosa erosió democràtica assenyalada, aquest fet alça sospites sobre els motius reals per a aquesta reforma constitucional que, en lloc d'anar dirigida a la limitació immediata del malbaratament, tractaria de crear una trapa enorme al fet que la ciutadania puga negar-se a pagar deutes injusts, tal com ha ocorregut a Islàndia [3].

Margaret Thatcher, la famosa "Dama de Ferro", com a trista honra a la "donzella" de la Inquisició de similar apel·latiu, va passar a ser més coneguda, des de la seua impulsió a les polítiques neoliberals en el Regne Unit durant els 70, pel quasi eròtic TINA: *There Is No Alternative*, deia la bona dona...

Però si hi ha alternatives, ho saben bé a Equador, on en 2007 el Govern de Correa, amb el suport del 60% de la població va auditar i va reestructurar el Deute Públic, va convocar l'Assemblea Constituent per a l'elaboració d'una nova Constitució, i va regular fortament el mercat de capitals i el sector financer [4].

Per descomptat que sí hi ha alternatives, com també saben a Islàndia, on el poble va repudiar el deute en 2008, va decidir no pagar amb fons públics el deute dels seus bancs amb el Regne Unit i Holanda, va enderrocar al govern, va jutjar a banquers i polítics, va reestructurar el seu deute, i es troba en procés d'Assemblea Constituent per a donar forma a la seua nova Carta Magna. I tot açò pacíficament...! [5].

Fins al FMI reconeix ara que Islàndia no ho ha fet malament i es troba eixint de la crisi, creixent per sobre d'un 2% i generant ocupació neta... El cinisme, la hipocresia i el surrealisme en el seu estat més pur...! [6].

Però és que en Marinaleda també saben que sí hi ha alternatives. Marinaleda, sí, eixe petit poble sevillà que va expropiar i va socialitzar les terres nobi-

liàries del municipi, i que no coneix l'atur... [7].

Sí hi ha alternatives, clar que n'hi ha..., per més que l'ombra de l'eròtica TINA plane sobre Europa.

Com bé sabem, el futur no és un lloc cap a on ens dirigim; és el lloc que construïm amb el que fem cada dia. El futur no ens espera, ho construïm nosaltres. Per açò, la millor manera de preveure el futur és crear-ho...

Però diuen que "Spain is different"... I deu ser-ho a tenor del fet que els seus petits empresaris i professionals liberals (advocats, notaris, economistes, arquitectes, etc.), la major part del nostre teixit industrial conformat per més de 3.287.374 empreses (excloses agricultura, pesca i autònoms), són en la seua gran majoria "mileuristes". O almenys eixa és una de les conclusions que podrien extraure's del fet que els treballadors i els pensionistes declararen a Hisenda 19.359 euros de mitjana d'ingressos bruts en 2010, el que suposa un 75 per cent més que en el cas dels petits empresaris i els professionals liberals, que van obtenir uns rendiments bruts mitjans d'11.036 euros... [8].

Notes

Jokin Zabala es l'alter ego de José Anastasio Urra Urbieto, Professor Titular d'Organització d'Empreses en la UV, membre d'ATTAC País Valencià i delegat sindical de CGT

[1] <http://www.rebelion.org/noticia.php?id=134865&titular=la-moraleja-islandesa-y-la-reforma-del-articulo-135-de-la-constitucion> (Accés 04/09/11).

[2] <http://www.juantorreslopez.com/component/content/article/137-articulos-de-opinion-y-divulgacion-2011/2470-los-trileros-mayores-del-reino-y-la-clave-de-la-reforma-constitucional> (Accés, 04/09/11).

[3] <http://www.rebelion.org/noticia.php?id=134865&titular=la-moraleja-islandesa-y-la-reforma-del-articulo-135-de-la-constitucion> (Accés, 04/09/11).

[4] <http://es.wikipedia.org/wiki/Ecuador> (Accés, 04/09/11).

[5] <http://www.rebelion.org/noticia.php?id=135018> (Accés, 04/09/11).

[6] <http://krugman.blogs.nytimes.com/2011/09/01/iceland-exits/> (Accés, 04/09/11).

[7] <http://vimeo.com/27912991> (Accés, 04/09/11).

[8] <http://www.nuevatribuna.es/articulo/economia/2011-08-01/tecnicos-hacienda-piden-atajar-fraude-masivo-empresarios/2011080112301100727.html> (Accés, 04/09/11).

ENTREVISTA

...continuació contraportada

Açò és el que demanem. El poble sahrauí pateix cada dia la repressió. Per exemple, ara hi ha moltes manifestacions en Territoris Ocupats, de sindicats sahrauís, pescadors sahrauís, famílies de presos i desapareguts. I rebem molta repressió. Perquè es demana a l'ONU els seus drets i no els aconseguixen.

És aquest un conflicte de classes?

Veiem el conflicte com un capitalisme que es centra a exportar recursos d'un poble. És la regla de copar els recursos naturals del Sàhara des del Marroc. El poble sahrauí és xicotet i té molta riquesa, el poble marroquí és gran i té poca riquesa. És la regla capitalista.

És el vostre objectiu revolucionari?

Sí, per descomptat. El nostre objectiu és la lluita per la independència i la llibertat. Quan lluitem per la nostra llibertat, també ho fem per la llibertat d'altres persones en altres parts del món. Perquè sentim també el que viuen els altres.

Vols afegir alguna cosa més?

Sí, sobre la violació de drets humans en Territoris Ocupats. Hi ha manifestacions que són atacades pels marroquins, on es tortura, persegueix i amenaça, es destrueixen cases, es cremen cotxes, es deté a gent en les seues cases de nit, ataquen manifestacions pacífiques, de manera brutal. No tenim dret a demanar els nostres drets, no existeix la llibertat d'expressió, hi ha molts presos en presons marroquines que pateixen.

El 14 de novembre de 2009, el rei de del Marroc va cridar als sahrauís traïdors. També està el cas de Saïd Dambar, el jove assassinat el cos del qual no volen lliurar les autoritats marroquines. A més, imposen un cru bloqueig informatiu i militar, molta vigilància en les ciutats. Els sahrauís vivim un horror diari del que són testimonis els estrangers que acudeixen. I per a evitar que se sàpia la veritat trac-ten d'impedir que entren.

LIBERTAD MONTESINOS
Equip de Comunicació CGT-PV

RETALLADES SOCIALS I RESPOSTA POPULAR

Cercaviles solidari SOS Parke Alcosa

El 30 de setembre, centenars de veïns d'Alfàfar es manifestaren pels carrers de la localitat valenciana en protesta per l'impagament de la Generalitat Valenciana i de l'Ajuntament dels fons destinats al projecte comunitari conegut com "Nosotr@s mism@s".

Tal i com infomen des de la Koordinadora de Kol·lectius del Parke "En la nostra població a poc a poc des dels anys 90 es va posant en peu un projecte comunitari que donara resposta a l'empobriment, amb iniciatives d'economia social, cooperatives, tallers de formació i programes socials. Aquest projecte comunitari està en una situació absolutament dramàtica, les institucions Generalitat Valenciana (SERVEF, D. G. Benestar Social) i Ajuntament d'Alfàfar, estan retardant el pagament de més de 320.000 euros, ja gastats, açò significa que un bon nombre de treballadors comunitaris porten cinc mesos sense cobrar. Lloguers, material educatiu i laboral sense poder pagar". La campanya reivindicativa va començar amb el cercaviles solidari que va comptar amb la participació d'afiliats de la CGT.

Ja en 2007 l'Assemblea de Barri feia esta conclusió: "Massa famílies del nostre barri no arriben a final de mes i, a voltes, ni a principi, massa persones no tenen ingressos estables que els permeten una vida digna, la desocupació i el treball precari segueixen sent una cruel realitat, els lloguers pugen de tal forma que cada vegada és més difícil pagar-los, la setmana passada, per no anar més lluny, desnonaven a una família. Molts fills segueixen a casa dels pares en edat de ser ja independents perquè no tenen economia per a poder-ho fer o pitjor encara: han de tornar a la casa familiar amb criatura incorporada. La pobresa s'amaga amb freqüència, darrere de les portes de la casa, perquè no es veja, perquè moltes vegades avergonyeix..."

Proposen un pla de mesures d'urgències consistent en: Ingressos dignes per a totes les persones; que tots els treballs en el Parke Alcosa siguin per a les gents del parc i participació directa amb capacitat de decisió col·lectiva en els pressupostos municipals.

AGENDA

XIII JORNADES LLIBERTÀRIES CGT-VALÈNCIA

Noves lluites per a somnis de sempre
Del 12 al 16 de desembre 2011
Exposició fotogràfica popular sobre el Moviment 15-M
Lloc: Octubre Centre de Cultura Contemporània (C/ Sant Ferran, 12)
Programa
Dilluns 12 desembre:
12h: Presentació de les Jornades i de l'Exposició
19h: Xerrada-debat "Educació i criança per a la indignació i la lluita" amb Casilda Rodríguez i Donyets
Dimarts 13 desembre:
19h: Xerrada-debat "Formes de consum alimentari contra el sistema capitalista" amb representant de la Distribuïdora CGT-València "Pimienta Negra" i més
Dimecres 14 desembre:
19h: Xerrada-debat "Anarcosindicalisme i 15-M" amb CGT, CNT i membre del 15-M
Dijous 15 desembre:
19h: Xerrada-debat "Les alternatives, les noves lluites i els somnis de sempre" amb Carlos Taibo
Divendres 16 desembre:

19h: Xerrada-debat "Criminalitzen les nostres lluites i tergiversen els nostres somnis" amb Rafael Cid i membre de Kol·lectiu Kaos en la Red
21h30: Festa en Arte&Facto (C/ Peu de la Creu, 8)

CONFERÈNCIA DE MICHAEL ALBERT SOBRE ECONOMIA PARTICIPATIVA

18 de desembre a les 18h30

En la Universitat Politècnica. Acte en col·laboració amb el Departament d'Economia i la Facultat de Ciències Jurídiques i Econòmiques amb CGT-València.
La proposta d'economia participativa planteja l'abolició del mercat però tampoc desitja la planificació central, la divisió classista del treball, i les jerarquies en l'economia. Emfatitza valors com l'autogestió, la descentralització i la diversitat en les decisions econòmiques. www.michaelalbert2011.com

Por Benjamín Lajo

A los de Arriba, de uno de Abajo

- ¡Eh! ¡Los de Arriba! ¡Sé que me oís!

Os hablo desde el subsuelo de lo Humano. ¡Soy un subhumano!
Y esta voz sin rostro (que ya es aullido) os dice que en las sentinas de vuestro Estado ya reina la Esperanza que tantas veces matasteis...
Todas sus muertes, ahora son vida. Todo el sufrimiento que sin piedad impusisteis, fue nuestro abono. La fértil melodía de colores en un amanecer que vuestro egoísmo os impide ver. Os vencerá su hermosura, su sencilla grandeza, su armoniosa supremacía...

La Voz del Silencio Estridente, será esa arma devastadora y masiva con su explosiva carga de convicción, la que arrasará vuestros engaños. Vuestras guerras económicas de cruel codicia se desvanecerán y con ellas el precio que pusisteis a la vida, al verdadero Valor.

En este presente, vosotros sois vuestro propio enemigo. Nada tenemos que ver nosotros con vuestro miedo. Él anidará al terror en vuestros corazones vacíos, secos, yertos, de buenas intenciones. Y nada importa lo que digáis, pues será vuestra autodestrucción, negar y reconocer la injusticia en la que os acomodasteis sin compasión.

No esperéis el primer paso, ya se ha dado. Un paso de DIGNIDAD que nos liberará de las pesadillas que ahora son vuestras. Y serán tantas nuestras sonrisas, tan amplio su horizonte, que un viento raso limpiará las huellas que dejasteis sobre la Tierra de sangre y de dolor. Nada tememos... Caminamos con nuestra Esperanza. Ella, y sólo Ella, protege nuestros pasos.

(Uno de Abajo)

Si vols col·laborar amb:

comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

Entrevista amb Ahmed Ettanji, Activista Sahrauí de Drets Humans

“Els capitalistes espolien el Sàhara, abandonen al poble i es beneficien de la violació de drets humans”

Ahmed va nèixer a Al-Aaiun en 1988. Des de sempre ha viscut la repressió: violacions, assassinats, pressions psicològiques... perpetrada per l'exèrcit marroquí, el seu braç executor per a sotmetre el poble sahrauí en Territoris Ocupats. La necessitat de fer alguna cosa pel seu poble va despertar amb només 11 anys quan va ser testimoni de la fúria del govern marroquí durant les manifestacions de 1999 a Al-Aaiun. Des de

2005 es desenvolupa la Intifada pública per la Independència. Es tracta d'una lluita pacífica, pels drets polítics i l'autodeterminació del poble sahrauí. Ahmed treballa fent informes sobre la violació de drets humans i té relació amb moltes organitzacions internacionals perquè el món sàpia el que està succeint realment davant el ferri bloqueig informatiu, un bloqueig amb la finalitat d'impedir que es conega la veritat.

Pots explicar-nos quines són les claus històriques que expliquen la situació actual del poble sahrauí?

El poble sahrauí és víctima del colonialisme. En 1884 es va decidir el repartiment d'Àfrica entre 12 estats europeus més Estats Units i Turquia. El Sàhara occidental va ser per a Espanya, per tant és colònia espanyola des d'eixe moment. Espanya va descobrir una mina de fosfats en 1947 i des de llavors és explotada. Després comença el procés de descolonització en els anys 60. En 1970 va haver-hi una gran manifestació pacífica que van saldar amb la desaparició d'un líder sahrauí, fet en el que Espanya té molta responsabilitat. Van començar els sahrauís a lluitar contra l'ocupació espanyola. En 1973 es va crear el Front d'Alliberament Front Polisari i després es va optar per la lluita armada. L'ONU va demanar a Espanya que consultara en referèndum als sahrauís. Però Espanya no ho va complir i a continuació Hassan II va afirmar, sota els auspicis del Pla El Marroc Gran, que el Sàhara era seu. Es va portar la denúncia davant el tribunal de l'Haia, se li van demanar proves que justificaren que el Sàhara era marroquí, les proves que va poder aportar no van ser considerades suficients. A partir d'ací, els marroquins van signar un tractat amb Espanya i Mauritània, en 1975, l'Acord Tripartit de Madrid per a separar el Sàhara en dues parts. Espanya va abandonar el Sàhara i va començar la invasió marroquina. El poble sahrauí esperava alguna cosa bona d'un estat veí, però aquest va ocupar el país. Va ser una colonització. Van rebre bombardejos. El Marroc va obtenir el suport de França i Mauritània. Molts sahrauís es van anar a Algèria a un campament de refugiats. No van respectar res, van agredir a xiquets, ancians, van matar bestiar, van enverinar pous... Després, els marroquins van construir un mur de 2.700 quilòmetres, el Mur de la Vergonya. Quan el van construir van bombardejar campaments de refugiats amb napalm i fòsfor, prohibits per la legislació internacional. Van morir centenars de sahrauís i hi ha 500 desapareguts. Encara avui les famílies segueixen reclamant els seus cossos. A partir d'ací, el poble sahrauí ha patit molt.

El Sàhara occidental és una zona rica en recursos: els fosfats de Bukraa, els caladors de pesca, es parla de fer prospeccions petrolíferes... I no obstant açò, quines són les condicions de vida dels sahrauís i quin paper juguen en açò els colons marroquins, la família real Alaui i les empreses europees?

El primer motiu per a ocupar el Sàhara Occidental és la gran quantitat de recursos naturals que té. Com a país ric en recursos naturals interessa a molts països capitalistes. El que fan és exportar els recursos i deixar al poble abandonat. El Sà-

Ahmed Ettanji en un moment de l'entrevista

hara té pesca, fosfats i últimament han descobert or, urani i diamants. Els que es beneficien dels recursos naturals són el govern marroquí i les empreses europees. Exploten els recursos per exemple a través del Tractat de Pesca entre el Marroc i empreses europees en aigües del Sàhara Occidental. Això incompleix la resolució de l'ONU sobre descolonització. Recolzen al Marroc en l'explotació dels recursos. Hi ha moltes empreses espanyoles i franceses en el Sàhara. Els que també s'aprofiten de l'explotació dels recursos són els colons: funcionaris, pescadors, treballadors de les mines... el poble sahrauí pateix les tortures. Fa poc es va muntar el campament de Gdimizick que amb més de 9.000 *jaimas*, 24.000 persones, és un campament al sud d'Al Aaiún. Els sahrauís van eixir a reivindicar els seus drets econòmics i polítics, que el Marroc pare l'espoli dels recursos naturals del Sàhara Occidental. Aquest campament va durar un mes. El Govern marroquí va construir llavors un mur per a aïllar el campament: no podia entrar menjar, res. I va matar de tirs a un xiquet de 14 anys i després va atacar el campament, van morir tres persones i van ferir a més de 2.000. En aquest moment hi ha 24 presos polítics en les presons marroquines pendents de judici militar per la seua participació en Gdimizik. El campament va ser desallotjat brutalment.

Les empreses que recolzen al Marroc fan un lobby a Europa i es beneficien de la violació de drets humans.

La major part dels sahrauís no treballa, la taxa d'atur és altíssima i es sobreviu gràcies al matalàs familiar, una persona treballa i ajuda a tota la família. Quan van a cercar no troben per ser sahrauís. Malvivim. Els colons són tres o quatre vegades més que els sahrauís. Ells, a més de treballar, viuen amb ajuda de l'estat marroquí que els assegura un sou que és el doble

del que cobrarien en qualsevol part del Marroc. Els regalen terrenes, reben ajuda alimentària, mèdica, escolar... No paguen res. I quan el govern marroquí vol atacar una manifestació de sahrauís, ells recolzen. Viuen gratis en el Sàhara.

Quant a l'accés dels sahrauís a la sanitat, els que treballen si que tenen dret, però els que no, no. A estudiar, tampoc. Jo vaig ser expulsat dels estudis després de les manifestacions d'Al-Aaiun. Estudia-va a Dajla, treia bones notes però a meitat de curs ens van dir a mi i a un amic que no teníem dret a estudiar. Per açò no vam poder estudiar en la Universitat. A molts sahrauís estudiants els succeeix el mateix. Un altre problema és que al Sàhara Occidental no existeix Universitat. La més pròxima està a 600 quilòmetres de la ciutat més propera al Marroc. El nivell d'estudis per tant és molt baix.

La família real marroquina té un holding d'empreses, entre elles moltes en el Sàhara, per exemple la de fosfats i la de pesca, és l'holding real. El seu director és Anas Majidi (un dels majors corruptes al Marroc tal com va revelar Wikileaks).

Enfront de tot açò, quines són les formes de lluita del poble sahrauí, quina relació manté amb el Front Polisari i quina és l'alternativa que proposeu a la intenció del govern marroquí de convertir els Territoris Ocupats en una autonomia?

La lluita del poble sahrauí, fins al moment, és una lluita pacífica. Manifestacions, concerts... Però els marroquins sempre ataquen.

El Front Polisari és el representant del poble sahrauí en Territoris Ocupats i en campaments de refugiats. En el campament de Raobuni hi ha un ministeri anomenat de Territoris Ocupats. Com últimament eixen molts activistes sahrauís a al-

tres llocs, al Fòrum Mundial, a l'assemblea de joves, a participar, els activistes estem connectats amb el Ministeri de Territoris Ocupats de Raobuni.

L'autonomia no és una solució lògica. La resolució 15/19 de l'ONU és la de l'autodeterminació del poble sahrauí. En ser una colònia, els nadius han de votar en referèndum i triar independència, autonomia o estar amb el Marroc. Per açò han de complir el dret internacional i fer un referèndum sobre l'autodeterminació del poble sahrauí. L'autonomia no és vàlida perquè no és el que volen els sahrauís.

Quin està sent el paper de l'ONU i com repercuteixen les mostres de solidaritat internacional? Com podem implicar-nos des de la distància en la lluita del poble sahrauí?

El paper de l'ONU és molt important quan fa el seu treball perquè la Comissió en el Sàhara és la missió de les Nacions Unides per al referèndum en el Sàhara Occidental (MINURSO). Però no compleixen el referèndum. I també és l'única Comissió del món que existeix per a vigilar el compliment dels drets humans. Encara que realment no vigilen, passen davant d'ells casos de repressió, de tortura i no fan res. Tampoc compta amb els mecanismes adequats per a fer valdre els drets humans en el Sàhara. Tenen com a missió vigilar les tropes sahrauís i marroquines. Deuria, en teoria, disminuir el nombre de tropes marroquines, però cada vegada són més. Dins hi ha cotxes blindats, presència policial en tots els barris, atacs a les famílies, es destrossen les cases, es viola a les dones, es deté als homes.

Quant a la solidaritat internacional no hi ha molta, és una causa oblidada. A Espanya, la societat civil sí és solidària i ho agraïm molt. Hi ha organitzacions treballant per la causa sahrauí. És important assenyalar la responsabilitat de l'Estat espanyol en deixar el Sàhara abandonat i també la de França, un estat que ajuda al Marroc en la seua violència i que usa el seu vot contra els sahrauís en el Consell de Seguretat de l'ONU.

Respecte a la solidaritat, hi ha actes solidaris i reivindicatius a França, Amèrica Llatina, a Europa. I rebem solidaritat de molts països africans que recolzen el poble sahrauí com Algèria o Nigèria. La República Sahrauí és membre de la Unió d'Àfrica. Reconeguda per més de 80 països. La solidaritat internacional hauria de ser més activa, exercir més pressió als governs, per exemple ací perquè es paren els tractats d'exportació de recursos naturals del Marroc i condemnar la violació dels drets humans.